

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Filipa Skřivana a Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D., v právní věci

žalobce: **M. J.**
bytem X
zastoupen Mgr. Filipem Nečasem, advokátem
sídlem Malinovského náměstí 4, Brno

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 3, Brno

za účasti: 1. EG.D, a. s.
sídlem Lidická 36, Brno

2. CETIN a. s.
sídlem Olšanská 6, Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 6. 2021, č. j. JMK 92285/2021, sp. zn. S-JMK 49564/2021 OÚPSŘ,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 23. 6. 2021, č. j. JMK 92285/2021, sp. zn. S-JMK 49564/2021 OÚPSŘ, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 13 200 Kč k rukám Mgr. Filipa Nečase, advokáta, sídlem Malinovského náměstí 4, Brno, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Shrnutí podstaty věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 6. 2021, č. j. JMK 92285/2021, sp. zn. S-JMK 49564/2021 OÚPSŘ, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Kyjov (dále jen „stavební úřad“) ze dne 21. 1. 2021, č. j. SÚ7381/21/284/SÚ 1087/2019/284Hr, sp. zn. SÚ 1087/2019/284Hr. Stavební úřad podle § 129 odst. 2 a 3 a § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), a § 18c vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, dodatečně povolil stavbu „Opěrné zídky s oplocením“ (dále jen „stavba“). Stavba je vedena od společné hranice pozemků parc. č. X a parc. č. XA, dále po společné hranici pozemků parc. č. XB a parc. č. X, část stavby je vedena po pozemku parc. č. XB, vše v k. ú X.

II. Shrnutí procesního postojе žalobce

2. Žalobce má za to, že stavba je umístěna v rozporu s územním plánem obce Vřesovice. Stavba je částečně umístěna do plochy bydlení individuální v rodinných domech. V takovém případě však nesmí snižovat kvalitu prostředí a pohodu bydlení. Do obou těchto složek však stavba zasahuje. Částečně je pak stavba umístěna do plochy sídelní zeleně, stavbu přitom nelze podřadit ani pod podmíněně přípustné využití dané plochy. S uvedenými skutečnostmi se stavební úřad vůbec nevypořádal.
3. Žalobce dále namítá, že se ve správním spise nenachází povolení silničního správního úřadu. Jedná se přitom o nutnou podmínku v případě, že je na pozemní komunikaci umístována pevná překážka. Žalobce má za to, že s ohledem na zachování bezpečnosti a plynulosti provozu na místní komunikaci by silniční správní úřad v posuzované věci povolení ani nevydal. Stavební úřad tak vydal rozhodnutí o dodatečném povolení stavby v rozporu se zákonem, neboť dodatečně povolil stavbu na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje.
4. Žalobce nesouhlasí s tím, že je místní komunikace rozdělena na místní komunikaci III. třídy a místní komunikaci IV. třídy. Místní komunikace je v celé své délce komunikací III. třídy. K prokázání tohoto tvrzení předložil žalobce výkres z pasportu komunikací. Stavební úřad

ho však nevzal v potaz. Stavební úřad si k dané otázce vyžádal stanovisko silničního správního úřadu. To však nebylo předloženo ani po třech žádostech. Místo toho stavební úřad obdržel stanovisko obce Vřesovice, podle kterého je úsek, kde je umístěna stavba, místní komunikací IV. třídy. Tímto však nemůže být nahrazeno stanovisko silničního správního úřadu. Správní orgány postupovaly v rozporu se zákonem, pokud mj. na základě daného stanoviska vydaly napadená rozhodnutí.

5. Nadto žalobce uvádí, že místní komunikace nemůže být v jedné části místní komunikací III. třídy, kde je provoz silničních motorových vozidel povolen, a v další části místní komunikací IV. třídy, kde je provoz silničních motorových vozidel vyloučen či je povolen pouze smíšený provoz. Osobní vozidla by se v daném místě musela obtížně otáčet, větší vozidla by se pak nemohla otočit vůbec. Na místě se rovněž nenachází žádné dopravní značení, které by provoz omezovalo. Ze satelitních snímků je patrné, že úsek, který byl ve stanovisku označen jako místní komunikace IV. třídy, je nerušeně využíván pro provoz silničních motorových vozidel.
6. Dále žalobce namítá, že stavba zasahuje do ochranného pásma plynovodu. K vypořádání této námítky odkázal stavební úřad na dvě stanoviska provozovatele plynovodu. Ty jsou však vnitřně rozporná. Dle žalobce je jediným rozumným odůvodněním tohoto rozporu, že v pozdějším stanovisku se nachází překlep. Mělo v něm být uvedeno, že stavbu nelze postavit dle projektu. Stavba byla povolena, aniž by byly blíže zkoumány podmínky stanovené provozovatelem plynovodu. Správní orgány se touto problematikou odmítly blíže zabývat.
7. Správní orgány rovněž zatížily rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, neboť v řízení nezkoumaly soulad s obecnými požadavky na výstavbu. Vyhláška č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, přitom stanovuje, aby při umísťování stavby splňovaly rozestupy od jiných staveb požadavky na zachování kvality prostředí a umožňovaly užívání prostoru mezi stavbami např. pro činnosti technické infrastruktury. Stavba dané požadavky nesplňuje, neboť neumožňuje běžné ani mimořádné užití místní komunikace III. třídy a zasahuje do kvality prostředí a pohody bydlení.
8. Umístěním stavby na místní komunikaci dochází k zásadnímu omezení přístupu k nemovitým věcem žalobce. V daném úseku se šířka místní komunikace zúžila pouze na 2,35 m. Jedná se tedy o zásah do vlastnického práva žalobce, který se s ohledem na původní bezproblémový stav v území jeví jako zcela bezdůvodný a nepřiměřený. Stavbu bylo možné vést v trase předcházejícího oplocení tak, aby nezasahovala do místní komunikace. V této souvislosti žalobce namítá, že vlastnické právo nesmí být zneužito na újmu práv druhých a nesmí být v rozporu se zákonem chráněnými zájmy. Stavebník nerespektuje, že pozemní komunikace je určena k obecnému užívání a svým postupem takovému užívání zabraňuje. Kvůli tomu došlo v území již k několika konfliktům a omezením. Žalobce poukazuje např. na situaci, kdy úsekem nemohla projet sanitka, která měla odvést jeho souseda ve vážném zdravotním stavu do nemocnice. Žalobce v postupu stavebníka spatřuje šikanu, která má původ mj. ve vzájemných sporech týkajících se hranic pozemků. Takovému zneužití práva nemůže být poskytnuta právní ochrana.
9. Ze shora uvedených důvodů žalobce navrhuje, aby zdejší soud napadené i jemu předcházející rozhodnutí zrušil. Na svém procesním postoji setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí procesního postoje žalovaného

10. Žalovaný se ztotožnil s právním názorem stavebního úřadu, že stavba nesnižuje kvalitu prostředí a pohodu bydlení a je s bydlením slučitelná. Stavbu je možné do plochy bydlení individuální v rodinných domech umístit. Stavba rovněž splňuje obecné požadavky na využívání území a technické požadavky na stavby. Tento závěr stavební úřad opřel zejména o stanovisko obce Vřesovice jako příslušného silničního správního úřadu. Obec Vřesovice rovněž jako vlastník sousedního pozemku vyslovila s dodatečným povolením stavby souhlas a udělila souhlas také dle § 184a stavebního zákona. Žalovaný nesouhlasí s tím, že stavba představuje pevnou překážku na místní komunikaci či že s místní komunikací jinak koliduje. Tento závěr vyplývá ze stanoviska příslušného silničního správního úřadu a rovněž ze stanoviska příslušného speciálního stavebního úřadu na úseku pozemních komunikací. Obě stanoviska jsou součástí spisového materiálu.
11. Příjezd k nemovitostem žalobce je možný ze dvou směrů. Úsek, na kterém se stavba nachází, je místní komunikací IV. třídy, kde je nepřipustný provoz silničních motorových vozidel nebo je umožněn smíšený provoz. Druhý úsek je pak místní komunikací III. třídy, po které je možný příjezd k nemovitostem žalobce, a to i pro větší vozidla včetně vozidel záchranné služby.
12. Námitkou, že stavba zasahuje do ochranného pásma plynovodu, se stavební úřad náležitě zabýval. Ze stanovisek provozovatele plynovodu vyplývá, že jelikož se jedná o tzv. koncovou větev plynovodu, může být stavba realizována i ve vzdálenosti 75 cm od vedení plynovodu. Žalovaný dospěl k závěru, že stavební úřad řádně zkoumal, zda stavebník prokázal, že stavba je v souladu s požadavky dle § 129 odst. 3 stavebního zákona. V posuzované věci byly splněny podmínky pro dodatečné povolení stavby.
13. Žalovaný proto navrhuje, aby zdejší soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci

14. Žaloba byla podána včas (§ 72 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále jen „s. ř. s.“/), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
15. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná; rozhodoval bez jednání, neboť pro to byly splněny podmínky dle § 51 s. ř. s.
16. Zdejší soud se nejdříve zabýval námitkou, že pro umístění stavby nebylo vydáno povolení silničního správního úřadu dle § 29 odst. 2 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích. To bylo dle žalobce nutné, neboť stavba je pevnou překážkou na pozemní komunikaci. V dané souvislosti pak žalobce namítal porušení § 129 odst. 3 stavebního zákona, protože stavebník neprokázal, že stavba není provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje, resp. stavební úřad danou skutečnost chybně posoudil.

17. Podle § 29 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích na vozovkách, dopravních ostrůvcích a krajnicích dálnice, silnice a místní komunikace mohou být umístěny pouze dopravní značky a zařízení kromě zábradlí, zrcadel a hlásek; ostatní předměty tvoří pevnou překážku.
18. Podle § 29 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích pevnou překážku lze umístit na pozemní komunikaci pouze na základě povolení silničního správního úřadu vydaného po projednání s vlastníkem dotčené pozemní komunikace a se souhlasem Ministerstva vnitra, jde-li o dálnici, v ostatních případech se souhlasem Policie České republiky. Povolení lze vydat pouze za předpokladu, že nebude ohrožena bezpečnost a plynulost silničního provozu a že žadatel o vydání povolení zajistí na svůj náklad všechna potřebná opatření.
19. Podle § 129 odst. 3 písm. b) stavebního zákona stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje.
20. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že stavba není pevnou překážkou na pozemní komunikaci. Tento závěr dle jeho názoru vyplývá ze stanoviska příslušného silničního správního úřadu (Obecního úřadu Vřesovice) ze dne 10. 3. 2020, č. j. VŘ 98/2020, a ze stanoviska příslušného speciálního úřadu na úseku pozemních komunikací (Městského úřadu Kyjov) ze dne 4. 12. 2018, č. j. OSDŽA 92895/18/348.
21. V napadených rozhodnutích se správní orgány otázkou, zda je stavba pevnou překážkou na pozemní komunikaci, výslovně nezabývaly. Pouze vzhledem ke skutečnosti, že stavba je umístěna mj. i na místní komunikaci (parc. č. XB v k. ú. X), odkázaly na výše zmíněná stanoviska. Rovněž v těchto stanoviscích není tato otázka nijak řešena. Obecní úřad Vřesovice ve svém stanovisku pouze uvádí, o jakou kategorii a třídu pozemní komunikace se v posuzované věci jedná. Obdobně se ve svém stanovisku vyjádřil rovněž Městský úřad Kyjov. Ten nadto doplnil, že vlastníkem pozemní komunikace je obec Vřesovice, a že doporučuje část dané komunikace opravit, neboť tím dojde ke značnému zlepšení obslužnosti pozemků a nemovitostí v dané lokalitě. Uvedené dle zdejšího soudu nelze chápat tak, že pokud se správní orgány ve svých stanoviscích k dané problematice nevyjádřily, tak se v posuzované věci o pevnou překážku na pozemní komunikaci nejedná. Ostatně sám stavební úřad po zmiňovaných orgánech vyjádření k dané otázce nepožadoval, správní orgány vyzval pouze k „zatřídění místní komunikace“, resp. k „prověření parametrů komunikace“.
22. V posuzované věci se stavba nachází mj. na místní komunikaci (optikou § 29 zákona o pozemních komunikacích je lhostejno, o jakou třídu místní komunikace se jedná). O tom není sporu ani mezi stranami. Ze znění relevantních ustanovení zákona o pozemních komunikacích vyplývá, že za pevnou překážku je považována de facto jakákoliv věc bránící provozu na pozemních komunikacích (mimo v daném ustanovení uvedené výjimky). Tento závěr zastává rovněž komentářová literatura (KOŠINÁROVÁ, B. § 29. Zákon o pozemních komunikacích. Praha: C. H. Beck, 2021): „Zákonná úprava jednoznačně stanoví, že na vozovkách, dopravních ostrůvcích a krajnicích pozemní komunikace mohou být umístěny pouze dopravní značky a jiná zařízení podle ProvPoz, s výjimkou zábradlí, zrcadel a hlásek. Vše ostatní se považuje za pevnou překážku a její umístění na komunikaci je vyloučeno. Je tomu tak z důvodu bezpečnosti na pozemních komunikacích, neboť pevné překážky i při drobných dopravních nehodách jsou výrazným elementem ohrožujícím život a zdraví. Jde například o kamenné nebo betonové sloupky, betonové obruby, betonové panely, sloupy nadzemního vedení, stromy, poutače

všeho druhu a jiné předměty a zařízení pevně spojené se zemí včetně umístění laviček na místní komunikaci (viz NSS 10 As 241/2020) nebo závor (srov. KS v Ostravě – pobočka Olomouc 65 A 33/2017).“ Zdejší soud nemá pochybnosti o tom, že pevnou překážkou je rovněž opěrná betonová zídka, na níž jsou umístěny ocelové trubky s drátěným pletivem.

23. Dle § 129 odst. 3 písm. b) stavebního zákona je povinností stavebníka prokázat mj., že stavba není provedena na pozemku, kde to zvláštní předpis zakazuje nebo omezuje. V posuzované věci však stavebník této povinnosti nedostál, neboť měl postupovat dle § 29 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích a podat žádost o povolení umístění pevné překážky na pozemní komunikaci. Takové povolení pak měl předložit v řízení o dodatečném povolení stavby. Pokud však i přes absenci tohoto povolení stavební úřad stavbu dodatečně povolil, postupoval v rozporu s výše uvedeným ustanovením stavebního zákona. Žalovaný pak postup stavebního úřadu nesprávně aproboval.
24. Tento závěr zdejšího soudu přitom nachází oporu rovněž v odborné literatuře (viz Černín, K. Překážky na veřejných cestách. In: Moderní obec. Dostupné online na <http://moderniobec.cz/prekazky-na-verejnych-cestach/>), podle níž v případě, že byla stavba pochybením stavebního úřadu povolena navzdory tomu, že si stavebník neobstaral předem povolení k umístění pevné překážky na pozemní komunikaci, a takové nezákonné územní rozhodnutí či stavební povolení (příp. souhlas) již není možno vzhledem k běhu lhůt zrušit, třímá v rukou nástroj k nápravě vzniklé situace již pouze silniční správní úřad, který musí odstranění takové stavby jako nepovolené pevné překážky nařídít podle § 29 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích. V posuzované věci nicméně žalobce nastíněným způsobem postupovat nemusí, neboť se domáhal ochrany svých subjektivních veřejných práv správní žalobou a zdejší soud jeho námitce přisvědčil.
25. Dále se zdejší soud zabýval námitkou, že stavba zasahuje do ochranného pásma plynovodu.
26. Podle § 68 odst. 2 písm. a) zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), se ochranným pásmem pro účely tohoto zákona rozumí souvislý prostor vymezený svislými rovinami vedenými ve vodorovné vzdálenosti od půdorysu plynárenského zařízení měreno kolmo na jeho obrys, který činí: u plynovodů a plynovodních přípojek o tlakové úrovni do 4 bar včetně, umístěných v zastavěném území obce 1 m na obě strany a umístěných mimo zastavěné území obce 2 m na obě strany.
27. Podle § 68 odst. 4 písm. b) energetického zákona pokud to technické a bezpečnostní podmínky umožňují a nedojde-li k ohrožení života, zdraví, bezpečnosti nebo majetku osob, fyzická nebo právnická osoba provozující příslušnou plynárenskou soustavu nebo přímý plynovod, těžební plynovod, plynovodní přípojku nebo zásobník plynu udělí písemný souhlas se stavební činností, umístováním staveb, neuvedených v písmenu a), zemními pracemi, zřizováním skládek a uskladňováním materiálu v ochranném pásmu; souhlas musí obsahovat podmínky, za kterých byl udělen.
28. Ze spisového materiálu vyplývá, že stavba se nachází mj. v ochranném pásmu plynárenského zařízení (plynovodu) ve smyslu § 68 odst. 2 písm. a) energetického zákona, které činí 1 m na obě strany. Žalobce přitom správně poukazuje na to, že stavebník předložil stavebnímu úřadu stanovisko provozovatele plynárenské soustavy (GasNet, s. r. o.) ze dne 5. 6. 2019, dle kterého má být stavba realizována mimo ochranné pásmo stávajícího plynovodního vedení a zařízení, tj. minimálně 1 m od okraje plynovodního vedení. Dané stanovisko tak dle

zdejšího soud vůbec nelze považovat za souhlas dle § 68 odst. 4 písm. b) energetického zákona. Zde je vhodné připomenout, že v posuzované věci je vzdálenost stavby od trasy plynovodu 72,5 cm. Nelze pak rovněž nezmínit, že ve stanovisku je dále stanoveno šestnáct podmínek pro provádění stavební činnosti. V posuzované věci však již byla stavební činnost provedena, stanovení takových podmínek tak nedává žádný smysl. Uvedené stanovisko se zdejšímu soudu jeví jako „vzorové“ stanovisko pro případy, kdy má být stavba umístována v blízkosti ochranného pásma. Nejsou v něm vůbec zohledněny konkrétní okolnosti posuzované věci.

29. Nicméně spisový materiál obsahuje ještě jedno (pozdější) stanovisko provozovatele plynárenské soustavy ze dne 26. 10. 2020. Toto stanovisko si vyžádal stavební úřad (přestože to nebylo jeho povinností, srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 70/2011 – 74). V tomto stanovisku je uvedeno, že původní stanovisko je nadále platné, že plynovod se u konce mírně svažuje k oplocení, tudíž plot může být postaven v této vzdálenosti od plynovodu, a že plynovod je koncová větev a pokud nebudou použity stroje, lze jej postavit dle projektu.
30. Předně je nutné odmítnout argumentaci žalobce, že se v později vydaném stanovisku nachází „překlep“, neboť v něm chtěl provozovatel plynárenské soustavy uvést, že stavbu nelze postavit. Ze stanoviska zřetelně vyplývá vyjádření souhlasu se stavbou. Námitka vnitřní rozpornosti mezi stanoviskem a jeho následným doplněním (resp. pozdějším stanoviskem) rovněž není důvodná. Souhlas s umístěním stavby je vyjádřen v obou stanoviscích. Rozdíl mezi nimi spočívá především v tom, že v pozdějším stanovisku provozovatel plynárenské soustavy již zohlednil konkrétní stav v území, tj. že se stavba nachází ve vzdálenosti 72,5 cm od koncové větve plynovodu. A právě tuto skutečnost považuje zdejší soud při posouzení dané žalobní námítky za stěžejní. V § 68 odst. 4 písm. b) energetického zákona nejsou podrobněji stanoveny náležitosti, které musí písemný souhlas provozovatele plynárenské soustavy obsahovat. Nicméně z logiky věci je zřejmé, že původní stanovisko by za takový souhlas nebylo možné považovat (jak bylo výše uvedeno – zcela obecné stanovisko bez zohlednění toho, že se stavba nachází v ochranném pásmu). Obsah pozdějšího stanoviska je již pro účely daného ustanovení dostatečně konkretizován. Je v něm vyjádřen souhlas a stanoveny podmínky, za kterých byl udělen. Zdejší soud přitom vyšel přeneseně ve smyslu zásady *lex posterior derogat legi priori* z toho, že pozdější stanovisko nahradilo stanovisko původní. Správní orgány tak postupovaly v souladu se zákonem, pokud na něj při vypořádání korespondující odvolací námítky odkázaly.
31. Žalobce dále namítal, že stavba je umístěna v rozporu s územním plánem. Zde je vhodné uvést, že ve správním řízení námitku rozporu stavby s územním plánem žalobce nevymezil. Stavební úřad v prvostupňovém rozhodnutí k dané problematice uvedl, že podle územního plánu obce Vřesovice (účinného od 1. 2. 2020), je stavba umístěna v zastavěném území, v ploše Bi – bydlení individuální v rodinných domech. Stavba je v souladu s podmínkami stanovenými územním plánem pro využití této plochy. Přípustné využití je mimo jiné charakterizováno pro doplňkové stavby a zařízení, které nesmí snižovat kvalitu prostředí a pohodu bydlení a musí být slučitelné s bydlením. Umístění stavby není v rozporu s cíli a úkoly územního plánování. S tímto závěrem se ztotožnil i žalovaný.
32. Podle § 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že není umístěna v rozporu

s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území.

33. S výše uvedenými závěry správních orgánů se lze v zásadě ztotožnit. Žalobce správně poukázal v žalobě na to, že stavba je umístěna rovněž v ploše Z – plocha sídelní zeleně. Celá místní komunikace je totiž územním plánem vymezena jako plocha sídelní zeleně. To, že se stavba nachází mj. i na dané místní komunikaci, pak již bylo několikrát uvedeno. Tuto skutečnost však správní orgány zcela pominuly (žalovaný tuto námitku zcela ignoroval rovněž ve vyjádření k žalobě).
34. Co se týče ploch sídelní zeleně, je stěžejní bod 6.4.1 územního plánu obce Vřesovice:

Převažující účel využití (hlavní využití)

Jedná se o plochy s vysokým podílem zeleně v zastavěném území a zastavitelných plochách. Nezpevněné ozeleněné plochy zpravidla se sadovnickou úpravou. Plochy sídelní zeleně tvoří plochy pro okrasnou, užitkovou, záměrně vytvořenou a udržovanou zeleň, převážně v současně zastavěném a zastavitelném území.

Podmíněně přípustné využití

Účelové a místní komunikace, chodníky, pěší trasy a cyklistické komunikace, parkoviště, odstavné plochy, autobusové zastávky, vodní plochy, zahradní domky, besídky, altánky, objekty sloužící k údržbě zeleně, veřejné záchodky, odpočinkové plochy s lavičkami, drobná dětská hřiště, sportovní a tělovýchovná zařízení, drobné sakrální stavby a technická infrastruktura sloužící k obsluze ploch.

Nepřípustné využití

Veškeré ostatní neuvedené činnosti, zařízení a funkce, zvláště ty, které narušují životní prostředí, nebo takové důsledky vyvolávají druhotně (včetně výsadby geograficky nepůvodních druhů zeleně).

35. Pokud jde o argumentaci rozporu stavby s územním plánem, tak dle zdejšího soudu nelze kategoricky uzavřít, že stavba jakéhokoli „oplocení“ v ploše sídelní zeleně bude v rozporu s územním plánem obce Vřesovice. Funkce oplocení však musí odpovídat hlavnímu či podmíněně přípustnému využití plochy (zároveň nesmí narušovat životní prostředí). Lze si představit např. oplocení oddělující okrasnou zeleň od užitkové, ve druhém případě např. oplocení dětského hřiště jako způsob oddělení od přímého styku s pozemní komunikací. Na základě spisového materiálu je však zřejmé již to, že bylo postupováno v rozporu s § 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona. Nyní posuzovaná stavba má sloužit k ochraně pozemku stavebníka, nicméně na úkor místní komunikace (jako podmíněně přípustného využití dané plochy). Současně stavebník oplocením překročil hranici svého pozemku na místo toho, aby oplocení vedl přímo po něm. Již to je důvodem, pro který napadené rozhodnutí v rámci soudního přezkumu nemůže obstát.
36. Pokud jde o zbylé námitky žalobce, tak ty zdejší soud shledal nedůvodnými, neboť prostřednictvím nich žalobce pouze opakovaně brojí proti skutečnosti, že stavba je umístěna mj. na místní komunikaci. Z tohoto hlediska je však stěžejní již výše vyřčený závěr zdejšího soudu, že k umístění dané stavby (z hlediska zákona o pozemních komunikacích pevné překážky) by bylo zapotřebí povolení silničního správního úřadu dle § 29 odst. 2 zákona o

pozemních komunikacích. V takovém řízení by se pak silniční správní úřad musel zabývat skutečnostmi, které žalobce dále namítá. Jedná se přitom o dva druhy zájmů, se kterými by mohla být stavba v rozporu. Jednak tedy zájem na bezpečnosti a plynulosti provozu, který je v daném řízení chráněn především prostřednictvím stanoviska, resp. souhlasu Policie České republiky, a jednak zájmy chráněné zákonem o pozemních komunikacích (zde především omezení práva na obecném užívání) – tyto zájmy jsou v řízení chráněny samotným silničním správním úřadem.

37. S ohledem na výše uvedené zdejší soud napadené rozhodnutí jako nezákonné podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V něm je žalovaný v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozsudku; osud prvostupňového rozhodnutí závisí na navazujících úvahách žalovaného.

V. Náklady řízení

38. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má právo na náhradu nákladů řízení.
39. Žalovaný ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady ve výši 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek. Dále šlo o náklady zastoupení spočívající v odměně zástupce za tři úkony právní služby po 3 100 Kč společně se třemi režijními paušály po 300 Kč – převzetí a příprava zastoupení, žaloba a replika; § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif). Ve vyúčtování nákladů řízení zástupce žalobce uvedl, že není plátcem DPH. Celkem je tedy žalovaný povinen zaplatit žalobci 13 200 Kč, a to k rukám zástupce žalobce ve stanovené lhůtě.
40. Pokud jde o osoby zúčastněné na řízení, ty nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s jejímž plněním by jim nějaké náklady řízení vznikly. Soud ani neshledal žádný vážný důvod, pro který by měl osobám na řízení zúčastněným právo na náhradu jiných nákladů řízení přiznat (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 27. 4. 2023

Petr Šebek v.r.
předseda senátu